Tekst 5: Bijbelse themata (153 p.)

Samenvatting

Deze tekst biedt een uitvoerige theologische, apocalyptische en hermeneutische studie van de Bijbelse geschriften. Waar moderne of rationalistische benaderingen Bijbelse wonderen en visioenen vaak reduceren tot louter beeldspraak of mythen, belicht de auteur de 'verticale' of apocalyptische werkelijkheidsdimensie: het onzichtbare, goddelijke en occulte gebeuren dat de zichtbare geschiedenis en menselijke lotgevallen in de diepte beheerst en verklaart. De tekst laat zich onderverdelen in een zestal samenhangende hoofdthema's.

1. Profetie, Mantiek en Hermeneutiek

De Bijbelse profeten en auteurs beschikten volgens de tekst over een mantische begaafdheid: het vermogen om via een innerlijke stem, ingevingen of nachtelijke visioenen buitennatuurlijke kennis te ontvangen. Om deze profetische teksten correct te interpreteren (hermeneutiek), mag men teksten niet eigenmachtig vanuit externe aannames verklaren, maar moet men uitgaan van de religieuze axiomata van de auteurs zelf.

God spreekt in de Bijbel niet enkel rechtstreeks, maar maakt veelvuldig gebruik van engelen en bemiddelaars die als 'duiders' (interpretanten) fungeren. Zij verhelderen de ethische plicht van de mens, grijpen in bij grenssituaties (zoals ziekte of dodelijke dreiging) en keren het menselijk lot.

2. Theofanie, Godsoordelen en de Decaloog

Een centraal gegeven in de Oudtestamentische theologie is de theofanie (het zich tonen van God), waarin God zijn almacht openbaart via hiërofanieën en kratofanieën. Dit uit zich onder meer in indrukwekkende natuurverschijnselen zoals hemelvuur, stormen en duisternis, die vaak dienen als een godsoordeel over degenen die zich afkeren van God.

De tekst benadrukt het fundamentele onderscheid tussen het heilige (het sacrale) en het profane, evenals tussen rein en onrein. Het ethische scharnierpunt hiervoor is de Decaloog (de Tien Geboden). De geboden vormen de kosmische en geestelijke gedragscode; inbreuken op de Decaloog roepen onvermijdelijk de goddelijke 'wraak' of herstelorde af en leiden tot het verval van individuen én hele beschavingen.

3. Vrijheid, Zonde en de Overerving van het Lot (Tôledôt)

De mens is opgebouwd uit 'vlees' (het biologische en van God vervreemde aspect) en heeft de goddelijke 'geest' (roeah, levenskracht) nodig om waarlijk

te leven. Hoewel God de mens geschapen heeft met een radicale vrijheid om zijn eigen pad te kiezen, geldt onverbiddelijk de zaai-oogstwetmatigheid: wie zaait in het vlees oogst ondergang en de sjeol (het dodenrijk), terwijl wie zaait in de Geest eeuwig leven ontvangt.

Via het begrip tôledôt (afstammingsgeschiedenis of stamboom) toont de auteur hoe niet alleen biologische kenmerken, maar ook ethische schuld, occulte krachten en lotsverbondenheid overgaan van generatie op generatie. Door de oerzonde van Adam is de mensheid onderworpen aan de erfzonde en de dood, waardoor zelfs de materiële schepping kreunt onder het verval en smacht naar verlossing.

4. De Occulte Achtergrond: Sjeol, Satan en de Wereldelementen

De tekst ontleedt de verborgen, occulte structuur van de wereld. De sjeol is het onderaardse dodenrijk van uitgemergelde schimmen (refaïm). Omdat de sjeol goddelijke levenskracht mist, gedraagt deze zich als een onverzadigbare aluka (vampier of bloedzuiger) die de levenskracht van de levenden probeert uit te zuigen. Woestijnen en ruïnes worden beschreven als de verblijfplaatsen van onreine geesten en demonen.

Daarnaast stelt Paulus dat de gevallen mensheid en wereldse machthebbers beïnvloed worden door Satan en de “elementen van deze wereld” : kosmische krachten en religieus-wettische systemen die de mens in slavernij houden.

5. Jezus als Dienaar, Ziener en Exorcist

In het Nieuwe Testament vervult Jezus de grote Oudtestamentische modellen: de Lijdende Dienaar van Jahweh (Ebed Jahweh), de Mensenzoon uit Daniël en het 'teken van Jonas'. Als 'ziener' doorziet Jezus de verborgen gedachten en harten van mensen.

Met zijn dunamis (goddelijke levenskracht) verdrijft Hij demonen en geneest Hij zieken via aanraking of het woord. Hij treedt op als de ware duider van het menselijk lot. In tegenstelling tot de aluka die krachten leegzuigt, schenkt Jezus levenskracht en vergeeft Hij eerst de zonden om de ziel te herstellen. In de Eucharistie stelt Hij de werkelijke aanwezigheid van zijn offer en levenskracht in.

6. Verrijzenis, de Kurios en de Heilige Drie-eenheid

Jezus' verheffing (verheerlijking) omvat zijn kruisdood, zijn nederdaling in de sjeol - waar Hij de oer-oorzaken van het kwaad aanpakt - en zijn verrijzenis. Door zijn opstanding herleefde niet alleen zijn zielenlichaam, maar ook zijn biologische lichaam. Als de verheven Kurios (Heer) zetelt Hij aan de rechterhand van God en onderwerpt Hij alle kosmische engelen, machten,

krachten en heerschappijen (archai, exousiai, dunameis, kuriotetes) aan zijn gezag.

Op Pinksteren giet de verrezen Heer de Heilige Geest uit over “alle vlees”. De Heilige Geest werkt als de gids van de waarheid die de gelovigen innerlijk onderwijst, bevrijdt van wettische elementen en charismatische gaven schenkt. Hiermee komt de gehele goddelijke heilsgeschiedenis en de openbaring van de Heilige Drie-eenheid (Vader, Zoon en Heilige Geest) tot haar voltooiing